PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

(otrā palāta)

2005. gada 22. jūlijā *

Lieta T-376/04

Polyelectrolyte Producers Group, Brisele (Beļģija), ko pārstāv K. van Maldehems [*K. Van Maldegem*] un K. Merē [*C. Mereu*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv J. P. Hikss [*J.-P. Hix*] un B. Hofs-Nīlsens [*B. Hoff-Nielsen*], pārstāvji,

un

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv J. Formans [*J. Forman*] un M. Vailderspins [*M. Wilderspin*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētājas,

* Tiesvedības valoda — angļu.

par prasību atcelt atbildētāju pieņemtos tiesību aktus, ar kuriem Norvēģijas Karalistei tiek ļauts piemērot stingrākas akrilamīda koncentrācijas robežvērtības par tām, kādas piemērojamas Eiropas Kopienā un norādītas EEZ Apvienotās komitejas 2004. gada 26. aprīļa Lēmumā Nr. 59/2004, ar ko groza EEZ līguma II pielikumu (tehniskie noteikumi, standarti, testēšana un sertificēšana) (OV L 277, 30. lpp.), kā arī atcelt Kopienas nostāju par šo lēmumu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un S. Papasavs [*S. Papasavvas*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

1 Padomes 1967. gada 27. jūnija Direktīva 67/548/EEK par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakošanu un marķēšanu (OV 196, 1. lpp.), ko septīto reizi groza ar Padomes 1992. gada

30. aprīļa Direktīvu 92/32/EEK (OV L 154, 1. lpp.), paredz noteikumus attiecībā uz noteiktu "vielu" tirdzniecību, kuras ir definētas kā "ķīmiskie elementi un to savienojumi, kas ir dabā sastopamā veidā vai iegūti kādā ražošanas procesā, ietverot visas piedevas, kas vajadzīgas produktu stabilizēšanai, kā arī izmantotajos procesos radušos piemaisījumus, bet izņemot šķīdinātājus, kuru atdalīšana neietekmē vielas stabilitāti un nemaina tās ķīmisko sastāvu".

2 Kopš tās pieņemšanas Direktīva 67/548 vairākkārt tika grozīta un pēdējoreiz ar Komisijas 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/73/EK, ar ko divdesmit devīto reizi tehnikas attīstībai pielāgo Direktīvu 67/548 (OV L 152, 1. lpp.). Grozītās Direktīvas 67/548 4. pantā ir noteikts, ka vielas klasificē pēc to raksturīgajām īpašībām saskaņā ar tās 2. panta 2. punktā noteiktajām vielu grupām. Direktīvas 67/548 I pielikums ietver bīstamo vielu sarakstu, kā arī informāciju par katras vielas klasifikāciju un marķēšanu. Akrilamīds šīs direktīvas I pielikumā ir klasificēts kā 2. kategorijas kancerogēna viela, 2. kategorijas mutagēna viela un toksiska viela, nenosakot tam nekādas koncentrācijas robežvērtības.

3 Ķīmiskos preparātus, ko definē kā ķīmisko vielu maisījumus, reglamentē Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 31. maija Direktīva 1999/45/EK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu jautājumos, kas attiecas uz bīstamu preparātu klasifikāciju, iepakošanu un marķēšanu (OV L 200, 1. lpp.). Ar šo direktīvu aizstāj Padomes 1988. gada 7. jūnija Direktīvu 88/379/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu jautājumos, kas attiecas uz bīstamu preparātu klasifikāciju, iepakošanu un marķēšanu (OV L 187, 14. lpp.). Direktīvas 1999/45 II pielikuma A daļas 7.1. punktā 2. kategorijas kancerogēno vielu koncentrācijas robežvērtība bija 0,1 %.

4 No grozītās Direktīvas 67/548 izriet, ka akrilamīds tika uzskatīts par 2. kategorijas kancerogēnu vielu, kas ir vidēji bīstama un kam nevajag noteikt īpašas koncentrācijas robežvērtības.

Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu noteikumi

5 Līgums par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp., turpmāk tekstā — "EEZ līgums"), ko 1992. gada 2. maijā parakstīja Eiropas Kopienas dalībvalstis un Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) dalībvalstis, paredz iespēju atkāpties no Direktīvas 67/548 un Direktīvas 88/379 noteikumiem. Tik tiešām, EEZ līguma II pielikuma XV sadaļas 1. punktā minēts, ka līgumslēdzējas puses "vienojas par šādu mērķi: Kopienu tiesību aktu noteikumi attiecībā uz bīstamām vielām un preparātiem ir jāpiemēro vēlākais 1995. gada 1. janvārī" un ka "saistībā ar sadarbību, kas jāuzsāk no šī līguma parakstīšanas brīža, lai atrisinātu vēl pastāvošās problēmas, tiks veikta [..] atkārtota situācijas izskatīšana". Saskaņā ar šo pašu noteikumu, "ja kāda EBTA valsts secina, ka tai būs jāatkāpjas no Kopienu tiesību aktiem par klasifikāciju un marķēšanu, tai tie nav jāpiemēro, ja vien EEZ Apvienotā komiteja nevienojas par citu risinājumu".

6 EEZ Apvienotā komiteja (turpmāk tekstā — "Apvienotā komiteja") ir struktūrvienība, kas izveidota EEZ līguma ietvaros, kuras sastāvā ir līgumslēdzēju pušu pārstāvji un kas saskaņā ar EEZ līguma 92. panta 1. punktu nodrošina līguma efektīvu ieviešanu un darbību.

7 Saskaņā ar EEZ līguma 93. panta 2. punktu EEZ Apvienotā komiteja lēmumus pieņem pēc vienošanās starp Kopienu, no vienas puses, un EBTA valstīm, kas pauž vienotu viedokli, no otras puses. Kopienas nostāju nosaka saskaņā ar Padomes 1994. gada 28. novembra Regulu (EK) Nr. 2894/94 par noteiktiem EEZ līguma piemērošanas noteikumiem (OV L 305, 6. lpp.).

8 Šīs regulas 1. panta 2. punktā ir noteikts, ka Kopienas nostāju attiecībā uz Apvienotās komitejas lēmumiem, kuru mērķis ir vienkārša Kopienas tiesību aktu

attiecināšana uz EEZ, vajadzības gadījumā tos tehniski pielāgojot, pieņem Komisija. Saskaņā ar Regulas Nr. 2894/94 1. panta 3. punktu attiecībā uz citiem Apvienotās komitejas lēmumiem Kopienas nostāju pieņem Padome pēc Komisijas priekšlikuma, ievērojot šādus nosacījumus:

"a) kolīdz ir jāpieņem Kopienas nostāja attiecībā uz Apvienotās komitejas lēmumiem [..], kuru mērķis ir attiecināt Kopienas tiesību aktu uz EEZ, ieviešot izmaiņas, kas ir vairāk nekā tehniska pielāgošana, Padome lēmumu pieņem ar balsu vairākumu, kas ir paredzēts noteikumā, kurš ir minētā tiesību akta juridiskais pamats;

b) ja ir jāpieņem Kopienas nostāja attiecībā uz Apvienotās komitejas lēmumiem [..], citiem nekā Kopienas tiesību akta attiecināšana uz EEZ, Padome pieņem lēmumu:

— ar vienkāršu balsu vairākumu, ja paredzētais Apvienotās komitejas lēmums [..] ir par tās Reglamentu vai par procedūras jautājumu,

— ar kvalificētu balsu vairākumu, ja paredzētais Apvienotās komitejas lēmums attiecas uz jomu, kurā tāds pats balsu vairākums ir nepieciešams, pieņemot iekšējos noteikumus,

— vienbalsīgi visos pārējos gadījumos."

9 EEZ līguma 104. pantā ir norādīts, ka Apvienotās komitejas lēmumi, ja vien tajos nav norādīts citādi, ir saistoši līgumslēdzējām pusēm, kuras veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to pilnīgu ieviešanu un piemērošanu.

10 Pamatojoties uz Apvienotās komitejas 1995. gada kopīgo deklarāciju attiecībā uz EEZ līguma II pielikuma XV sadaļu par pārskatīšanas klauzulām bīstamo vielu jomā (OV 1996, C 6, 7. lpp.), Norvēģijas Karalistei tika piešķirtas atkāpes no Direktīvas 67/548 prasībām. No 1995. gada kopīgās deklarācijas II pielikuma izriet, ka, pirmkārt, Norvēģijas Karaliste var lūgt izmantot atšķirīgu klasifikāciju, marķējumu un/vai īpašas koncentrācijas robežvērtības vielām, kas minētas 1. punkta a) apakšpunkta i) daļā, un, otrkārt, tādu kancerogēno vielu, kas minētas Direktīvas 67/548 VI pielikuma 4.2.1. punktā, klasifikācijas un marķēšanas kritēriji nebūs jāpiemēro Norvēģijas Karalistē, kura var izmantot citus klasifikācijas kritērijus. Akrilamīds neietilpst to vielu skaitā, attiecībā uz kurām Norvēģijas Karalistei ir piešķirtas atkāpes no Direktīvas 67/548.

11 1995. gada kopīgā deklarācija tika aizstāta ar kopīgo deklarāciju, kas pieņemta Apvienotās komitejas 62. sanāksmē 1999. gada 26. martā (OV C 185, 6. lpp.). 1995. gada kopīgās deklarācijas II pielikuma 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļā minētais vielu saraksts tika grozīts, taču akrilamīds netika iekļauts to vielu sarakstā, kurām Norvēģijas Karaliste var piemērot koncentrācijas robežvērtības, kas atšķiras no Kopienu tiesību aktos paredzētajām. Tomēr tiktāl, ciktāl ar 1999. gada kopīgo deklarāciju Norvēģijas Karalistei tika atļauts pieņemt atšķirīgus noteikumus attiecībā uz piemaisījumiem, ar to tika paplašināta 1995. gada kopīgajā deklarācijā paredzētās atkāpes piemērošanas joma un tādējādi šai valstij tika atļauts noteikt akrilamīdam piemaisījuma veidā mazākas koncentrācijas robežvērtības. Tādēļ Norvēģijas Karaliste varēja klasificēt poliakrilamīdu kā kancerogēnu vielu, ja akrilamīda koncentrācija bija vienāda vai lielāka par Norvēģijas tiesību aktos noteikto koncentrācijas robežvērtību, proti, šajā gadījumā, 0,01 % no svara.

Prāvas priekšvēsture

12 2004. gada 24. februārī Komisija iesniedza Padomei priekšlikumu Apvienotās komitejas lēmuma projektam, ar kuru papildina EEZ līguma II pielikumu. Padome piekrita šim priekšlikumam 2004. gada 1. aprīlī. Ar šo kopējās nostājas projektu grozīja tekstu, kas attiecas uz Direktīvu 67/548 un kas iekļauts EEZ līguma II pielikuma XV sadaļā. Kopienas galīgā nostāja tika iesniegta Apvienotajai komitejai 2004. gada 23. aprīlī. 2004. gada 26. aprīlī Apvienotā komiteja pieņēma Lēmumu Nr. 59/2004, ar ko groza EEZ līguma II pielikumu (tehniskie noteikumi, standarti, testēšana un sertificēšana) (OV L 277, 30. lpp.).

13 Ar šo lēmumu ieviesa skaidri izteiktu atkāpi no Direktīvas 67/548 30. panta par prasībām attiecībā uz akrilamīda klasifikāciju, marķēšanu un/vai īpašām koncentrācijas robežvērtībām. Lēmuma I pielikuma 1.2. punkta d) apakšpunkta i) daļā ir paredzēts:

"Uz Norvēģiju neattiecas šādi noteikumi:

i) Direktīvas 30. pants saistībā ar 4. un 5. pantu attiecībā uz prasībām par to vielu vai vielu grupu klasifikāciju, marķēšanu un/vai īpašām koncentrācijas robežām [robežvērtībām], kuras uzskaitītas Direktīvas I pielikumā [..]. Norvēģija var pieprasīt, lai šīm vielām piemērotu citādu klasifikāciju, marķēšanu un/vai īpašas koncentrācijas robežvērtības [..]."

14 Akrilamīds ir to vielu skaitā, attiecībā uz kurām Norvēģija var atkāpties no minētajiem noteikumiem.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

15 Šo prasību ar 2004. gada 17. septembrī Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrētu prasības pieteikumu cēla prasītāja, Eiropas ekonomisko interešu grupa, kas pārstāv sintētisko koagulantu un flokulantu, kuru galvenā sastāvdaļa ir poliakrilamīds, akrilamīda polimērs, ražotājus.

16 Ar dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2004. gada 22. novembrī un 2004. gada 13. decembrī, Komisija un Padome atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam cēla iebildi par šīs prasības nepieņemamību.

17 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 11. janvārī, Norvēģijas Karaliste lūdza iestāties lietā Komisijas un Padomes prasījumu atbalstam.

18 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt atbildētāju pieņemtos tiesību aktus, ar kuriem Norvēģijas Karalistei tiek atļauts piemērot stingrākas akrilamīda koncentrācijas robežvērtības nekā tās, kas piemērojamas Kopienā un kas ir norādītas EEZ Apvienotās komitejas Lēmumā Nr. 59/2004, un atcelt Kopienas nostāju par šo lēmumu;

— atzīt, ka Apvienotās komitejas 1999. gada 26. marta kopīgā deklarācija ir nelikumīga un nav piemērojama attiecībā uz prasītāju;

— piespriest atbildētājām samaksāt prasītājai provizorisku summu viena euro apmērā par nodarīto kaitējumu.

19 Komisijas un Padomes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par nepieņemamu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

20 Komisija un Padome uzskata, ka, pirmkārt, prasība neattiecoties uz apstrīdamiem tiesību aktiem EKL 230. panta 1. punkta izpratnē un ka, otrkārt, nedz prasītāju, nedz tās dalībsabiedrības šie pasākumi neskarot tieši un individuāli. Turklāt prasība esot iesniegta novēloti.

21 Atbildot uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru, ja šī prasība būtu atzīta par nepieņemamu, prasītājai nepaliktu nekādas pārskatīšanas iespējas, Komisija un Padome norāda, ka Pirmās instances tiesa pārkāptu tās kompetenci Kopienu tiesību aktu tiesiskuma kontroles ietvaros, ja nebūtu izpildīti EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzētie nosacījumi (Tiesas 2004. gada 1. aprīļa spriedums lietā C-263/02 P Komisija/*Jégo-Quéré*, *Recueil*, I-3425. lpp.).

22 Prasītāja uzskata, ka Pirmās instances tiesai ir kompetence atbilstoši EKL 230. pantam lemt par Kopienas nostājas, kas tika pieņemta attiecībā uz Apvienotās komitejas paredzēto lēmumu, tiesiskumu.

23 Prasītāja uzsver, ka Kopienas nostājai, par ko Komisija iesniedza priekšlikumu, ko vēlāk pieņēma Padome un kas izriet no Lēmuma Nr. 59/2004, ir galīga rakstura juridiska iedarbība attiecībā uz dalībvalstīm. Prasītāja savu argumentu atbalstam atsaucas uz Tiesas 1994. gada 9. augusta spriedumu lietā C-327/91 Francija/Komisija (*Recueil*, I-3641. lpp.), kurā tika atzīts, ka par aktu, ar ko Komisija paredz noslēgt starptautisku nolīgumu, jābūt iespējai celt prasību atcelt tiesību aktu, jo Kopienas iestādēm piešķirtās kompetences starptautisko sakaru jomā īstenošanai ir jābūt pakļautai EKL 230. pantā paredzētajai tiesiskuma kontrolei, ko īsteno tiesa. Šajā sakarā prasītāja atgādina, ka EBTA Tiesa atzina, ka Apvienotās komitejas lēmumu var pielīdzināt vienkāršotas formas starptautiskam nolīgumam (EBTA Tiesas 2002. gada 9. oktobra spriedums lietā E-6/01 *CIBA Speciality Chemicals Water Treatment Ltd*/Norvēģija, *Report of EFTA Court*, 281. lpp.).

24 Turklāt prasītāja norāda, ka Tiesa ir atzinusi savu kompetenci sniegt prejudiciālu nolēmumu par EEZ līguma interpretāciju (Tiesas 1999. gada 15. jūnija spriedums lietā C-321/97 *Andersson* un *Wåkerås-Andersson*, *Recueil*, I-3551. lpp.). Prasītāja arī uzsver, ka Tiesa savā 1990. gada 20. septembra spriedumā lietā C-192/89 *Sevince* (*Recueil*, I-3461. lpp.) atzina savu kompetenci sniegt prejudiciālu nolēmumu ne tikai

attiecībā uz starptautiskajiem nolīgumiem, ko ir noslēgusi Kopiena, bet arī attiecībā uz lēmumiem, ko pieņēmusi saskaņā ar nolīgumu izveidota iestāde, kuras uzdevums ir tā ieviešana.

25 Prasītāja uzsver, ka tai ir rīcībspēja un juridiskas personas statuss, lai celtu prasību Pirmās instances tiesā. Tā uzskata, ka tai kā Eiropas ekonomisko interešu grupai, kuras mītne ir Beļģijā, ir juridiskas personas statuss un tādējādi tā var celt prasību tiesā. Turklāt tās dalībsabiedrībām esot tiesības celt prasību, tostarp tiesības iesniegt prasību atcelt tiesību aktu. Tādēļ prasītāja uzskata, ka tai ir tiesības iesniegt prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. panta 4. punktam, jo tā aizstāj savas dalībsabiedrības, kurām pašām ir tiesības celt šādu prasību (Pirmās instances tiesas 1995. gada 6. jūlija spriedums apvienotajās lietās no T-447/93 līdz T-449/93 *AITEC* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1971. lpp.).

26 Prasītāja arī norāda, ka tai nav pieejama neviena cita pārskatīšanas procedūra, ņemot vērā, ka tā nevar celt prasību kādas Eiropas Savienības valsts tiesā, jo šāda tiesa nevar lemt par pasākumiem, ko veikusi kāda EBTA dalībvalsts. Turklāt prasītāja atgādina, ka tā nevar ierosināt lietu par Apvienotās komitejas lēmumu kādā Norvēģijas tiesā, lai iegūtu prejudiciālu nolēmumu, jo šāda iespēja ir tikai Eiropas Savienības valstu tiesām. Pat pieņemot, ka kompetentā Norvēģijas tiesa prasa šajā jautājumā konsultatīvu atzinumu no EBTA Tiesas, tā nebūtu kompetenta lemt par Kopienas tiesībām piedalīties Apvienotās komitejas lēmumā.

27 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka prasības nepieņemamība pārkāptu tās pamattiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību, kas izriet no dalībvalstu kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām un kas cita starpā ir tiesības, kuras paredzētas Eiropas Cilvēktiesību aizsardzības konvencijas 6. un 13. pantā, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kas pasludināta 2000. gada 7. decembrī Nicā, 47. pantā (OV C 364, 1. lpp.).

Pirmās instances tiesas vērtējums

28 Atbilstoši Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja kāds lietas dalībnieks to lūdz, Pirmās instances tiesa var lemt par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Saskaņā ar šī paša panta 3. punktu pārējā procesa daļa par iebildi par nepieņemamību notiek mutvārdos, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi. Šajā lietā Pirmās instances tiesa uzskata, ka tai ir pietiekama informācija no lietas materiāliem un ka nevajag uzsākt procesa mutvārdu daļu.

29 Pirmās instances tiesa atzīmē, ka šīs lietas ietvaros prasītāja apstrīd trīs aktus, proti, Komisijas priekšlikumu Kopienas nostājai, Padomes lēmumu, ar ko pieņem šo nostāju, kā arī Apvienotās komitejas lēmumu, kaut arī attiecībā uz šo komitejas lēmumu no prasītājas rakstveida apsvērumiem nav īsti skaidrs, vai tā tiešām vēlas to apstrīdēt.

30 Pirmās instances tiesas kompetences ir tās, kas uzskaitītas EKL 225. pantā un EAEK 140. A pantā un kuras precizētas Tiesas Statūtu 51. pantā. Saskaņā ar šiem noteikumiem Pirmās instances tiesas kompetencē ir lemt tikai par prasībām, kas celtas atbilstoši EKL 230. pantam vai EAEK 146. pantam pret Kopienas iestādēm un struktūrām, kuras izveidotas ar Līgumiem vai ar Līgumu īstenošanai pieņemtajiem aktiem.

31 Tādējādi Pirmās instances tiesas kompetencē nav lemt par Apvienotās komitejas lēmumu, jo šī komiteja nav Kopienu iestāde vai struktūra.

32 Attiecībā uz Kopienas nostājas pieņemšanu, kas minēta šajā lietā, Pirmās instances tiesa norāda, ka tā izriet, pirmkārt, no Komisijas priekšlikuma Padomei par Kopienas nostāju un, otrkārt, no Padomes piekrišanas šim priekšlikumam.

33 Pirmkārt, runājot par Komisijas priekšlikumu Kopienas nostājai, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka par priekšpasākumiem vai tikai sagatavojoša rakstura pasākumiem nevar celt prasību atcelt tiesību aktu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 15. maija rīkojumu lietā T-175/96 *Berthu*/Komisija, *Recueil*, II-811. lpp., 19. un 20. punkts).

34 Šajā lietā Kopienas nostāju attiecībā uz Apvienotās komitejas lēmumu pieņēma Padome saskaņā ar Regulas Nr. 2894/94 1. panta 3. punktu, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu. Šis priekšlikums ir sagatavojošs akts, par kuru nevar celt prasību atcelt tiesību aktu.

35 Otrkārt, runājot par Padomes lēmumu par Kopienas nostājas pieņemšanu, ir jākonstatē, ka Apvienotās komitejas lēmumu nevar pielīdzināt starptautiskam nolīgumam, tādam kā iepriekš minētajā spriedumā lietā Francija/Komisija, jo minētajā lietā tika apstrīdēts Komisijas lēmums noslēgt starptautisku nolīgumu ar Amerikas Savienoto Valstu valdību, un apstākļi, saistībā ar kuriem tika pasludināts minētais spriedums, tādējādi pēc savas būtības bija atšķirīgi no šīs lietas apstākļiem.

36 Katrā ziņā Pirmās instances tiesa uzskata, ka nevajag lemt par Apvienotās komitejas lēmuma juridisko kvalifikāciju, ja ir zināms, ka Padomes lēmums neskar prasītāju tieši un individuāli un ka tādējādi tā nav tiesīga celt prasību.

37 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu jebkura fiziska vai juridiska persona var celt prasību atcelt lēmumus, kas adresēti šai personai, un lēmumus, kas — kaut arī lēmuma formā adresēti citai personai — tomēr šo personu skar tieši un individuāli (Tiesas 1998. gada 5. maija spriedums lietā C-403/96 P *GlencoreGrain*/Komisija, *Recueil*, I-2405. lpp., 40. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 25. februāra spriedums lietā T-183/00 *Strabag Benelux*/Padome, *Recueil*, II-135. lpp., 27. punkts).

38 Pirmkārt, runājot par jautājumu, vai prasītāju lēmums skar individuāli, ir jāatgādina, ka nevar uzskatīt, ka apvienību, kas izveidota kādas personu kategorijas kolektīvo interešu sekmēšanai, individuāli skar tiesību akts, kas ietekmē šīs kategorijas personu vispārējas intereses, ja attiecīgais tiesību akts nav individuāli skāris attiecīgās personas (Pirmās instances tiesas 2000. gada 11. jūlija rīkojums lietā T-268/99 *Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France* u.c./Padome, *Recueil*, II-2893. lpp., 44. punkts, un 2004. gada 2. aprīļa rīkojums lietā T-231/02 *Gonnelli* un *AIFO*/Komisija, *Recueil*, II-1051. lpp., 48. punkts). Šis risinājums ir jāpiemēro arī Eiropas ekonomisko interešu grupas gadījumā, kas — tāpat kā prasītāja — tikusi izveidota, lai pārstāvētu un aizstāvētu kādas uzņēmumu kategorijas intereses, un kurai tādējādi ir apvienībai līdzvērtīga loma.

39 Šajā gadījumā prasītāja nav pierādījusi, ka Padomes lēmums skar sabiedrības, kas ir tās dalībnieces, kādu noteiktu, tām raksturīgu iezīmju dēļ vai to īpašas faktiskas situācijas dēļ, salīdzinot ar visām citām personām (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197. lpp.). Šis lēmums tām var radīt sekas tikai tiktāl, ciktāl tās ražo izstrādājumus, kuros ir poliakrilamīds, un tādējādi šis lēmums tās skartu tādā pašā veidā kā citus šādu izstrādājumu ražotājus. Līdz ar to Padomes lēmums tās skar tikai objektīvas faktiskas situācijas dēļ, nevis tādu iezīmju dēļ, kuras tām būtu specifiskas un īpašas.

40 Kaut arī ir taisnība, ka īpašu apstākļu esamība, tādu kā apvienības loma procesā, kā rezultātā tiek pieņemts tiesību akts EKL 230. panta izpratnē, var pamatot prasības pieņemamību, ko cēlusi apvienība, kuras biedrus minētais tiesību akts neskar tieši un individuāli, cita starpā tad, ja šis akts ietekmē apvienības kā sarunu dalībnieces stāvokli, tas tā nav gadījumā, kad apvienība, kas ir prasītāja, nav pildījusi savas sarunu dalībnieces funkcijas un kad attiecīgās tiesības normas tai nepiešķir nekādas procesuāla rakstura tiesības (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 8. jūlija rīkojumu lietā T-12/96 *Area Cova* u.c./Padome un Komisija, *Recueil*, II-2301. lpp., 73. punkts).

41 Ir jāatzīmē, ka, pirmkārt, nekādi noteikumi nepiešķir prasītājai procesuālās tiesības un ka, otrkārt, prasītāja nav piedalījusies apstrīdētā Padomes lēmuma izstrādāšanā, turklāt zinot, ka tā nav pierādījusi, ka šis lēmums skāris tās sarunu vedējas — Eiropas ekonomisko interešu grupas statusā — lomu.

42 Tātad Padomes lēmums neskar prasītāju individuāli.

43 Otrkārt, runājot par jautājumu, vai apstrīdētie tiesību akti prasītāju skar tieši, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai Kopienu tiesību akts tieši skartu kādu personu, tam ir tieši jāiespaido šīs personas juridiskais stāvoklis un šī akta īstenošanai jānotiek automātiski un jāizriet tikai no Kopienas tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus papildu noteikumus (skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 un T-225/99 *Comafrica* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, *Recueil*, II-1975. lpp., 96. punkts un tajā minētā judikatūra). Tātad prasītājs nav tieši skarts EKL 230. panta izpratnē, ja to ietekmē kādi pasākumi, ko dalībvalsts pieņēmusi atbilstoši Kopienu noteikumiem (šajā sakarā skat. Tiesas 1979. gada 18. janvāra spriedumu apvienotajās lietās no 103/78 līdz 109/78 *Usines de Beaufort* u.c./Padome, *Recueil*, 17. lpp., 21. un 22. punkts). Tajā pašā laikā, tiklīdz dalībvalstij pašai nav atbilstošas rīcības brīvības,

tiešā saikne starp Kopienu tiesību aktu un prasītāju tādēļ netiek pārrauta (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 12. janvāra spriedumu lietā T-85/94 *Branco/* Komisija, *Recueil*, II-45. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka noteiktos gadījumos pasākumu, ko dalībvalsts īsteno saskaņā ar Kopienu tiesību aktu, ieviešana tad, ja minētais akts tai deva tikai tiesības pieņemt lēmumu šajā nolūkā, obligāti nenoved pie tiešās saiknes saraušanas starp Kopienu tiesību aktu un prasītāju (šajā sakarā skat. Tiesas 1985. gada 17. janvāra spriedumu lietā 11/82 *Piraiki-Patraiki* u.c./Komisija, *Recueil*, 207. lpp., 7.–9. punkts).

44 Šajā gadījumā prasītājai iespējami nelabvēlīgo aktu veido Norvēģijas veiktie pasākumi, kurus nevarēja veikt bez Apvienotās komitejas lēmuma.

45 Tomēr ir jākonstatē, ka no iepriekš minētā sprieduma lietā *Piraiki-Patraiki* u.c./ Komisija izrietošā judikatūra ir piemērojama tikai attiecībā uz Apvienotās komitejas lēmumu, nevis attiecībā uz Padomes lēmumu. Padomi nevar uzskatīt par personu, kas piešķīra atkāpi, bet gan par vienu no lēmuma pieņemšanas procesa dalībniecēm. Turklāt Padomes lēmuma pieņemšanas brīdī pastāvēja faktiska juridiskā nenoteiktība attiecībā uz Apvienotās komitejas lēmuma pieņemšanu, kas ir starpposma dokuments starp Padomes lēmumu un Norvēģijas pasākumiem, ņemot vērā to, ka paredzētā atkāpe varēja tikt noraidīta pēc komitejā klātesošo līgumslēdzēju pušu pārstāvju balsojuma. Papildus Norvēģijas iestādēm palika pilnīgi brīva izvēle izmantot vai neizmantot atkāpes tiesības, kuras varētu paredzēt minētajā lēmumā. Attiecīgi ir pārrauta tiešā saikne starp Padomes lēmumu un Norvēģijas pasākumiem. Tādējādi Padomes lēmums prasītāju neskar tieši.

46 Tātad prasība atcelt tiesību aktu ir jāatzīst par nepieņemamu, un Pirmās instances tiesai nav jāatbild uz jautājumu par to, vai prasība iespējams bija iesniegta novēloti.

Par iebildi par prettiesiskumu

Lietas dalībnieku argumenti

47 Komisija un Padome uzskata, ka iebilde par prettiesiskumu, kas celta par 1999. gada kopīgo deklarāciju, ir nepieņemama, ņemot vērā to, ka EKL 241. pants nav piemērojams attiecībā uz šādu deklarāciju un ka pamata prasība nav pieņemama.

48 Prasītāja uzskata, ka iebilde par prettiesiskumu attiecībā uz 1999. gada kopīgo deklarāciju ir pieņemama, jo minētā deklarācija ir pielīdzināma vienkāršotas formas starptautiskam nolīgumam, kas izriet no Kopienu iestādes tiesību akta un tādējādi ir Eiropas tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa.

Pirmās instances tiesas vērtējums

49 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 241. panta paredzētā iespēja atsaukties uz tā pasākuma prettiesiskumu, kas ir apstrīdētā tiesību akta juridiskais pamats, nedod tiesības celt atsevišķu prasību, un šo iespēju var realizēt tikai starpposma veidā; pamata prasības nepieņemamība tādējādi noved pie iebildes par prettiesiskumu nepieņemamības (šajā sakarā skat. Tiesas 1981. gada 16. jūlija spriedumu lietā 33/80 *Albini*/Padome un Komisija, *Recueil*, 2141. lpp., 17. punkts, un Tiesas 2000. gada 16. novembra rīkojumu lietā C-289/99 P *Schiocchet*/Komisija, *Recueil*, I-10279. lpp., 11. un 25. punkts).

50 Līdz ar to prasības atcelt tiesību aktu nepieņemamības dēļ iebilde par prettiesiskumu attiecībā uz 1999. gada kopīgo deklarāciju nav pieņemama.

Par prasības par zaudējumu atlīdzību pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

51 Komisija uzsver, ka tās darbībai nav nekādu tiesisko seku, un tādēļ ar to nevar prasītājai nodarīt kaitējumu. Turklāt prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros kaitējumam ir jābūt noteiktam. Šajā lietā prasītāja tomēr tikai apgalvojot, ka tai bijuši papildu izdevumi, lai pielāgotu tās marķējumu, un ka tā ir cietusi kaitējumu, zaudējot tirgus daļas. Tādēļ prasītāja neesot pierādījusi kaitējuma esamību.

52 Padome uzskata, ka prasība par zaudējumu atlīdzību nav pieņemama, jo prasības pieteikumā neesot neviena fakta, kas varētu pierādīt Padomes prettiesisko rīcību. Turklāt ciestā kaitējuma raksturs un apjoms, kā arī cēloņsakarība starp Padomes rīcību un kaitējumu neesot pierādīta.

53 Prasītāja apgalvo, ka Komisijas un Padomes rīcība, kā rezultātā tika pieņemts Apvienotās komitejas lēmums un 1999. gada kopīgā deklarācija, ir prettiesiska. Prasītāja uzskata, ka nodarītais kaitējums ir tūlītējs un neatgriezenisks, jo tai bija jāgroza Norvēģijā pārdodamā poliakrilamīda marķējums, kas līdz ar to radīja papildu izdevumus. Tā kā zaudējumu summa vēl nav noteikta un vēl nav galīga, prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu piespriest atbildētājām atlīdzināt provizorisku summu viena euro apmērā, ko procesa gaitā vajadzētu palielināt (Tiesas 1975. gada 14. maija

spriedums lietā 74/74 *CNTA*/Komisija, *Recueil*, 533. lpp.). Turklāt prasītāja uzskata, ka ir cietusi arī morālu kaitējumu sliktas reputācijas dēļ, ko radījusi tāda poliakrilamīda klasifikācija, kurā ir vairāk par 0,01 % akrilamīda, tādējādi zaudējot tirgus daļas. Attiecībā uz cēloņsakarību prasītāja norāda, ka ciestais kaitējums ir nodarīts ar Apvienotās komitejas lēmumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

54 Atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam prasītājam tostarp ir jānorāda strīda priekšmets, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Lai izpildītu šīs prasības, prasības pieteikumā par iespējamo Kopienu iestādes radīto zaudējumu atlīdzību ir jāietver fakti, kas ļautu noteikt rīcības, kuru prasītājs pārmet iestādei, iemeslus, kādēļ tas uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp rīcību un apgalvoto kaitējumu, kā arī šī kaitējuma raksturu un apjomu (Pirmās instances tiesas 1996. gada 18. septembra spriedums lietā T-387/94 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-961. lpp., 106. un 107. punkts, un 1997. gada 6. maija spriedums lietā T-195/95 *Guérin automobiles*/Komisija, *Recueil*, II-679. lpp., 20. un 21. punkts). Savukārt prasībai saņemt jebkādu atlīdzību trūkst nepieciešamās precizitātes, un tā tāpēc ir jāuzskata par nepieņemamu (Tiesas 1971. gada 2. decembra spriedums lietā 5/71 *ZuckerfabrikSchöppenstedt* /Padome, *Recueil*, 975. lpp., 9. punkts, un Pirmās instances tiesas 2000. gada 8. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-79/96, T-260/97 un T-117/98 *Camar* un *Tico*/Komisija un Padome, *Recueil*, II-2193. lpp., 181. punkts).

55 Protams, prasītājs var nebūt aprēķinājis zaudējumu apmēru, kas, pēc tā uzskatiem, tam ir nodarīti, tomēr skaidri norādot faktus, kas dod iespēju novērtēt kaitējuma raksturu un apjomu, lai līdz ar to atbildētājam būtu iespēja nodrošināt savu aizstāvību. Šādos apstākļos tas, ka prasības pieteikumā dati nav aprēķināti, neskar otras puses aizstāvības tiesības.

56 Šajā lietā ir jāatzīmē, ka prasītāja precīzi nedefinē kaitējuma raksturu un izvairās no minētā zaudējuma iespējamās aprēķināšanas. Prasītāja uzskata, ka ciestais kaitējums, pirmkārt, izrietējis no papildu izdevumiem, kas radušies no marķējuma izmaiņām izstrādājumiem, ko tās dalībsabiedrības pārdod Norvēģijā, un no brīdinājumiem attiecībā uz to izstrādājumu bīstamību, kuros ir akrilamīds, un, otrkārt, izrietējis no tirgus daļu zaudējuma, kas radies no nelabvēlīgas publiskas informācijas par izstrādājumiem, kurus pārdeva prasītājas dalībsabiedrības. Attiecībā uz varbūtējo tirgus daļu zaudējumu prasības pieteikums neietver nekādus datus tirgus definīcijas noteikšanai. Turklāt zaudējumu, kas ciesti no marķējuma izmaiņām, vērtība un apjoms nav noteikti pietiekami skaidri. Ir jāatzīmē, ka netiek sniegta neviena skaitliska norāde, lai aprēķinātu, kaut vai apmēram, minēto zaudējumu. Turklāt prasības pieteikumā nav skaidri norādīts, kurš — Eiropas ekonomisko interešu grupa vai tās dalībsabiedrības — ir cietis zaudējumus. Tādēļ prasītājas argumenti ir tikai vienkāršs novērojums, kas nemaz nebalstās uz pārliecinošiem un atbilstošiem faktiem, kas ļautu Pirmās instances tiesai novērtēt minētā kaitējuma raksturu un apjomu.

57 Tātad, ņemot vērā to, ka, pirmkārt, nav skaidri noteikts kaitējuma raksturs un ka, otrkārt, nav sniegts šī zaudējuma aptuvens aprēķins, prasība par zaudējumu atlīdzību nav pieņemama.

Par tiesību aizsardzības līdzekļu neesamību

58 Par prasītājas argumentu, kas izriet no tiesību aizsardzības līdzekļu neesamības, ir jānorāda, ka vienīgie, kas varētu būt nelabvēlīgi prasītājai vai tās dalībniecēm, ir Norvēģijas iestāžu pasākumi, ar ko piemēro atkāpes attiecībā uz akrilamīda

koncentrācijas robežvērtībām un kas izriet no Apvienotās komitejas lēmuma. Tātad Norvēģijas tiesai ir jāgarantē personu tiesiskā aizsardzība pret šiem pasākumiem. Turklāt Kopienu līmenī tiesību aizsardzības līdzekļu neesamība nedrīkst novest pie tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmas izmaiņām un ar EK līgumu ieviesto procedūru izmaiņām (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Jégo-Quéré*).

Par pieteikumu par iestāšanos lietā

59 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesai nav jālemj par Norvēģijas Karalistes pieteikumu par iestāšanos lietā Komisijas un Padomes atbalstam.

Par tiesāšanās izdevumiem

60 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt Komisijas un Padomes tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA

(otrā palāta)

izdod rīkojumu:

1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**

2) **prasītāja sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Komisijas un Padomes tiesāšanās izdevumus.**

Pieņemts Luksemburgā 2005. gada 22. jūlijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

J. Pirrung